

Презинтація

Гайдиш Світлани
На тему: зачіски бароко

Стиль бароко зародився наприкінці XVI ст. в Італії і поширився у багатьох країнах Європи. Найбільше цей стиль проявився в архітектурі, живописі, декоративно-прикладному мистецтві. Його характерні риси — підкреслена театральність, парадність, ефектність, пишність.

До 20-х років XVII ст. в моді на жіночі зачіски ще можна було вловити віддалений іспанський вплив; характерним було декоративне використання коштовностей. Але наставала нова ера перукарського мистецтва, і на зміну старим, традиційним прийшли зачіски нових типів.

На початку 20-х років XVII ст. велику популярність мала коротка чілка «гарсет» (рис. 3.1) з прямого або завитого волосся, її ввела в моду Марія Медичі. Зачіска «гарсет» поширилася не тільки у Франції, а й в усіх європейських країнах, особливо в Англії та Нідерландах

У 20-30-ті роки XVII ст. зустрічалися варіанти зачісок одного стилю: короткі, що не закривали шиї, пасма на скронях завивали за допомогою пари, потім розчісували й збивали. На потилиці формували пучок «туф»; волосся розчісували на прямий проділ, із боків його підстригали і хвилясто закручували, довгі пасма на потилиці заплітали в коси й укладали у вигляді корони. Зачіску прикрашали перлами.

У середині XVII ст. стала модною зачіска «тортьє» (хвиляста). Більшу частину волосся укладали на потилиці в пучок, а довгі бокові пасма від коренів завивали трохи недбалими локонами або хвилястими формами.

Зачіска королеви Анни Австрійської була плоскою спереду, на потилиці кріпився шиньон із завитого волосся, що частково спадало на груди. З 1653 р. ці пасма закручували штопороподібне

Дуже популярною і декоративною в 50-60-ті роки XVII ст. була зачіска «а-ля Севіньє» (переважна більшість зачісок мала назви на честь дам, які їх вигадували). У зачісці маркізи Марії де Севіньє чоло залишалося відкритим, завите за допомогою пари волосся спускалося на плечі, а волосся на скронях, зібране в пучки, підв'язували стрічкою (рис. 3.2 б). Зверху надягали чепець «бонне», газову наколку або «ток» з пером і коштовним камінням.

У 1670 р. придворна жінка-перукар Мартін вигадала оригінальну жіночу зачіску, яку назвали «юрлю-берлю» (рис. 3.4. а). В цій зачісці локони або буклі симетрично укладали рядами з боків до маківки за допомогою петель із стрічок. Зачіска була дуже популярною, і на її основі виникло багато варіантів. У деяких модифікаціях навіть використовували каркас і прикривали його штучними буклями або маскували стрічками. На плечі та груди випускали один-два локони

Більшість жінок носили зачіски, в яких деталі розміщувалися асиметрично. Наприклад, сформувавши на скронях пучки з волосся, їх накручували, завивали в локони різної довжини і кількості з кожного боку.

У 70-х роках XVII ст. маркіза Ментенон створила зачіску «вузол покори». Це була гладенька, з вузлом на потилиці, дуже скромна зачіска.

